

การเพิ่มประสิทธิภาพ ในการทำงาน

สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์

(ป. อ. ปยุตฺโต)

หน้าข้อมูล

(ใช้ตามที่วัดส่งให้ในการพิมพ์ใหม่ทุกครั้ง)

หน้าอนุโมทนา/คำปรารภ
(ใช้ตามที่วัดสั่งให้ในการพิมพ์ใหม่ทุกครั้ง)

สารบัญ

การเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน.....	๑
สันโดษไม่ดี ไม่สันโดษจึงดี	๒
ความไม่สันโดษ ที่เป็นพระจริยาวัตรของพุทธเจ้า.....	๙
ความอยากที่ดี.....	๑๒
อิทธิบาท ๔: ทางแห่งความสำเร็จ.....	๑๓
ฉันทะทำให้ขยัน ตัณหาทำให้ขี้เกียจ.....	๑๗
สันโดษที่ถูกต้องมีธรรมฉันทะ	๒๔

การเพิ่มประสิทธิภาพ ในการทำงาน

เรื่องการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานนี้ ความจริงก็เป็นเรื่องที่มีชื่อแบบสมัยใหม่ ถ้าจะจับเข้ากับหลักธรรมะ ก็ยังนึกไม่ชัดว่าคำว่า “*ประสิทธิภาพ*” นี้จะแปลว่าอะไรดี คำว่า *ประสิทธิภาพ* ก็หาตัวศัพท์ในภาษาบาลีได้อยู่ แต่ก็ไม่ใช่เป็นคำแบบดั้งเดิมที่ใช้ คือเอารูปศัพท์มาประกอบกัน คำว่า *สิทธิ* ก็แปลว่า *ความสำเร็จ* ถ้าเติม ‘ป’ เข้าไปข้างหน้าก็เป็น ‘*ปสิทธิ*’ แปลว่า *ความสำเร็จทั่ว* แล้วก็มีภาพ หรือภาวะเข้าไป ภาวะแห่งความสำเร็จทั่ว หรือภาวะที่ทำให้สำเร็จผลอย่างดีอะไรทำนองนี้ แต่นี่ก็เป็นการพูดเชื่อมโยงไปทางภาษาบาลีนิดหน่อยเท่านั้นเอง ความเป็นจริงความหมายต่างๆ ไปก็เข้าใจกันอยู่แล้ว

อย่างที่ได้อ่านมาแล้วว่า เรื่องที่จะพูดต่อไปนี้ คือ *เรื่องประสิทธิภาพในการทำงาน* จึงอยากจะโยงเรื่องประสิทธิภาพนี้ไปถึงพระพุทธเจ้า พูดถึงประสิทธิภาพการทำงานของพระพุทธเจ้า เพราะตอนนี้จะพูดถึงธรรมะของพระองค์ที่ใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ก็ต้องแสดงให้เห็นว่าพระพุทธเจ้านั้นทรงมีประสิทธิภาพ

ในการทำงานมาก ชีวิตของพระองค์เป็นตัวอย่างของการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อพระองค์มีประสิทธิภาพในการทำงานแล้ว คำสั่งสอนของพระองค์ที่ว่า จะช่วยให้มีประสิทธิภาพในการทำงานนั้น จึงจะน่าเชื่อถือจริง เพราะฉะนั้นจะเริ่มด้วยข้อความที่แสดงว่าพระพุทธรูปเจ้าทรงมีประสิทธิภาพในการทำงาน ในแง่ที่เป็นประวัติของพระองค์เองอย่างไรก่อน หรือว่าพระพุทธรูปเจ้าตรัสไว้เกี่ยวกับผลสำเร็จแห่งงานของพระองค์อย่างไร

สันโดษไม่ดี ไม่สันโดษจึงดี

งานของพระพุทธรูปเจ้าอย่างแรกที่สุด ก็คือการตรัสรู้ อะไรทำให้พระองค์ได้ตรัสรู้ พระองค์ได้ทำงาน คือ มีความเพียรพยายามอย่างมีประสิทธิภาพจนประสบความสำเร็จให้ตรัสรู้ บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธรูปเจ้าได้ และพระองค์ก็เคยตรัสไว้ จึงจะขอยกความจากพระสูตรโดยตรง มีความตอนหนึ่งว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เรารู้ชัดถึงคุณ (คุณนี้หมายถึงคุณค่าก็ได้) ของธรรม ๒ ประการ คือ *ความเป็นผู้ไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลายหนึ่ง ความเป็นผู้ทำความเพียรไม่ระย่อที่ถ้อยหนึ่ง* ดังที่เป็นมา เราตั้งความเพียรไว้ไม่ย่อหย่อนว่า จะเหลือแต่หนึ่ง เอ็นกระดูก ก็ตามที่ แม้นื้อและเลือดในสรีระจะเหือดแห้งไปก็ตาม หากยังไม่บรรลุผลที่บุคคลพึงบรรลุด้วยเรี่ยวแรง ความเพียรความบากบั่นของบุรุษแล้ว จะไม่หยุดความเพียรเสีย

ภิกษุทั้งหลาย โภชัญญาณเรวบรรลุด้วยความไม่
ประมาท ธรรมอันเป็นเครื่องปลอดโปร่งรอดพ้นจาก
เครื่องผูกพัน เรวบรรลุแล้วด้วยความไม่ประมาท”

นี่เป็นข้อความสำคัญในพระสูตรตอนหนึ่งที่มาในอังคุตตร-
นิกาย ต่อจากนี้พระองค์ได้ตรัสเตือนแนะนำพระภิกษุทั้งหลาย ให้
บำเพ็ญเพียรตามอย่างที่ได้เคยทรงมาแล้ว

ข้อความตอนนี้อาจจะไม่ใช่ว่าแสดงคุณธรรมทั้งหมดที่พระ
พุทธเจ้ามี ที่ทำให้พระองค์มีประสิทธิภาพในการทำงาน แต่ก็กล่าว
ได้ว่าเป็นพื้นฐานสำคัญ

จุดที่อยากจะชี้ลงไปเพื่อทำให้เกิดความสะดุดใจเป็นที่
สังเกตก็ตรงที่ว่า “ความเป็นผู้ไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย” อัน
นี้เป็นเรื่องที่ต้องการเน้น ส่วนอันที่สองว่า ความเป็นผู้ทำความ
เพียรไม่ระย่อทอดถอย อันนี้เป็นเรื่องธรรมดา คือ เรื่องความเพียร
นั้น เราก็ทราบกันอยู่แล้วว่าเป็นหลักสำคัญ แต่ที่นี้ความไม่สันโดษ
นี่ บางท่านอาจรู้สึกแปลกหรือขัดหูหน่อย เคยได้ยินว่าความ
สันโดษนี้เป็นคุณธรรมสำคัญ มาตอนนี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“คุณธรรมอย่างหนึ่ง และเป็นข้อแรกด้วยที่ทำให้
พระองค์ตรัสรู้ ก็คือความเป็นผู้ไม่สันโดษ แต่ไม่ใช่
สันโดษเฉยๆ ไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย”

ที่ต้องการชี้ก็คือว่า เราเคยนึก เราเคยได้ยิน และพูดกัน
มากเรื่องความสันโดษ ก็ถือเป็นคุณธรรมใหญ่อย่างหนึ่ง แล้วเราก็
จะเห็นนักธรรมะพูดว่า ความไม่สันโดษนี่เป็นสิ่งที่ผิด ไม่ใช่คุณ
ธรรม เป็นอกุศล แต่คราวนี้ชี้มาทางตรงกันข้าม ถ้าหากท่านไม่เคย

ได้ยึนก็ต่อทำให้เกิดเป็นความสงสัยขึ้นมาก่อน จะได้มาช่วยกันชี้แจงให้เกิดความชัดเจนต่อไป เรามาพูดว่าความไม่สันโดษกลายเป็นสิ่งดีไปแล้ว พระพุทธเจ้าเองตรัสว่า พระองค์ไม่สันโดษจึงได้ตรัสรู้

ทีนี้ ต่อไปจะได้พูดถึงว่า พระพุทธเจ้าตรัสว่า ความสันโดษนี่ไม่ดี จะให้แปลกใจโดยสร้างความฉงนสนเท่ห์ก่อน ก็อ้างพุทธพจน์อีกแห่งหนึ่งที่ตรัสว่า

“ลูกอนันตนิทยะ อย่างไรยสาวกชื่อว่าเป็นอยู่
ด้วยความปลอดภัย?”

อริยสาวกนั้นสันโดษด้วยความเลื่อมใสอันมั่นคง
ในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ สันโดษ
ด้วยศีลที่อริยชนยอมรับ ย่อมไม่เพียรพยายามให้ยิ่ง
ขึ้นไป...”

แล้วพระองค์ก็บรรยายต่อไป จนในที่สุดตรัสว่า

“... เมื่อเป็นเช่นนี้ อริยสาวกนั้นก็จึงไม่มีปัญญา
รู้เข้าใจธรรมะทั้งหลาย”

อันนี้สันโดษไม่ดีเสียแล้ว นี่คือ สิ่งที่ต้องการชี้ให้เห็นแต่ต้น
ว่า มันอาจจะกลับกันกับที่เคยพูดกันมาว่า สันโดษนี้เป็นคุณธรรม
สำคัญที่ดี ถ้าไม่สันโดษละก็ผิดธรรมะ แต่ในที่นี้พระพุทธเจ้าตีความ
ความสันโดษ และทรงยกย่องความไม่สันโดษ และยกย่องในฐานะ
เป็นคุณธรรมที่ทำให้พระองค์ตรัสรู้เสียด้วย เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าศึกษา

ในวงการศึกษาระดับนั้น อาจมีจุดพลาดตรงนี้ คือ พุดกันไม่ทั่วถึง ไม่รอบด้าน เมื่อศึกษาไม่รอบด้านก็จะเกิดความผิดพลาดขึ้นได้สองแง่ ฝ่ายหนึ่งก็จะพุดว่าสันโดษ นี่เป็นคุณธรรมหรือหลักธรรมที่ไม่ดี ทำให้เกิดผลร้าย เมื่อคนทั้งหลายมีความสันโดษ ก็ทำให้งอมมืออเท้า ไม่อยากขวนขวายเพียรพยายามทำสิ่งที่ควรทำ ไม่อยากสร้างตัวสร้างหลักฐาน เป็นต้น

ถ้ามองในแง่พัฒนาประเทศชาติ ก็ทำให้ประเทศชาติไม่พัฒนาหรือด้อยพัฒนา อะไรวางนี้ นี่ก็เป็นฝ่ายหนึ่ง ซึ่งก็เคยมีแม่แต่ท่านผู้ใหญ่ที่เคยแนะนำว่า *ไม่ให้พระสอนสันโดษ* เพราะท่านเห็นว่าสันโดษนี้เป็นหลักธรรมที่เป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาประเทศที่นี่ อีกฝ่ายหนึ่งก็พุดถึงแต่เรื่องความสันโดษ จะต้องสันโดษเท่านั้นจึงจะดี จึงจะถูกต้อง ไม่สันโดษเป็นผิดพลาดหมดสองฝ่ายนี้หาจุดยุติไม่ได้ก็ขัดกัน เพราะฉะนั้น จึงน่าจะมีการศึกษาให้ถ่องแท้ว่า พุทธประสงค์เป็นอย่างไรในเรื่องความสันโดษ และไม่สันโดษนี้

สรุปความที่ยกพุทธพจน์มากล่าวเมื่อตะกี้ก็ให้เห็นว่า ความไม่สันโดษนี้เป็นคุณธรรมอย่างหนึ่ง ส่วนสันโดษนั้นก็ยังมีหลักฐานอยู่ในที่อื่นแน่นอนแล้ว ก็เป็นคุณธรรมเช่นกัน เป็นอันว่าความสันโดษเป็นคุณธรรมข้อหนึ่ง ความไม่สันโดษเป็นคุณธรรมอีกข้อหนึ่ง ทำให้เกิดข้อสงสัยว่าจะเป็นอย่างใด...สันโดษก็เป็นคุณธรรม ไม่สันโดษก็เป็นคุณธรรม เป็นคุณธรรมทั้งคู่ได้อย่างไร?

ในทางตรงกันข้ามก็บอกว่า ความสันโดษก็เป็นอกุศลธรรม เป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่ผิด เป็นข้อปฏิบัติที่ผิด ความไม่สันโดษก็

เป็นสิ่งที่ผิดเหมือนกัน ผิดทั้งคู่ก็ มีถูกทั้งคู่ และผิดทั้งคู่ ยิ่งน่าสงสัยไปใหญ่

จะขอขยายความนิดหนึ่ง คือให้สังเกตว่าเวลาตรัสว่า สันโดษหรือแม้จะตรัสว่าไม่สันโดษก็ตาม จะไม่ได้ตรัสแต่เพียงถ้อยคำลอยๆ แค่นั้นมันจะต้องมีอะไรตามมาอีก อันนี้แหละคือจุดที่ว่า ถ้าจะพลาดก็พลาดตรงนี้ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พระองค์เห็นคุณค่าของธรรมสองประการ ข้อแรกก็คือความไม่สันโดษ ที่ทำให้พระองค์ตรัสรู้ณะ พระองค์ตรัสต่อไปว่า ความไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย ไม่สันโดษในสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ถูกต้อง สิ่งที่เกิดขึ้น

เอาละ...นี่ก็เป็นแง่ที่หนึ่ง ความไม่สันโดษที่เป็นคุณธรรม ในเมื่อตามมาด้วยคำว่าในกุศลธรรมทั้งหลาย ไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย แล้วก็เป็นที่ดีงามชอบธรรม เป็นคุณธรรมสำคัญ

ถ้าหากว่าสันโดษอย่างที่อริยสาวกเมื่อก็ สันโดษด้วยศรัทธา สันโดษด้วยศีล สันโดษในกรณีนี้คือสันโดษในกุศลธรรมพอใจแล้ว มีคุณธรรมแค่นี้มีความดีงามแค่นี้ พอแล้ว อย่างนี้เป็นอกุศลเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ท่านเรียกว่าเป็นความประมาท เราจะเห็นชัดว่าในทั้งสองกรณีนี้ ความสันโดษและความไม่สันโดษจะเกี่ยวเนื่องกับความประมาทและความไม่ประมาท

ความไม่สันโดษในกุศลธรรมก็มาคู่กับความไม่ประมาท คือ เมื่อไม่สันโดษในกุศลธรรม แล้วก็ไม่ประมาท ก็จะเพียรพยายามสร้างบำเพ็ญสิ่งที่ดีงามนั้นให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ที่นี้ สันโดษ ถ้าสันโดษในกุศลธรรม คิดว่าแค่นั้นพอแล้ว ก็ทำให้เกิดความ

ประมาทคือไม่คิดปรับปรุงตัวเอง ไม่คิดแก้ไข ไม่คิดพยายามสร้าง
สรรค์เร่งรัดตนเองให้ก้าวหน้า

ทีนี้ ที่ว่าสันโดษเป็นคุณธรรม เป็นสิ่งที่ดี สันโดษอย่างไร ก็
จะมีพุทธพจน์ตรัสต่อไปอีกเหมือนกัน อาจจะได้สังเกต ในพุทธ
พจน์ที่ตรัสเรื่องสันโดษ เรียกว่าทุกแห่ง ถ้าไม่ใช่คาถา ถ้าเป็นคาถา
บางที่ข้อความถ้อยคำมันจำกัด เดิมอะไรไม่ได้ ก็จะมีแต่ตัวหัวข้อ
ธรรมะ แต่ถ้าเป็นความร้อยแก้วแล้ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสเสมอเลยที่
เดียวว่า “ภิกษุเป็นผู้สันโดษด้วยจีวร ด้วยบิณฑบาต ด้วยเสนาสนะ
ด้วยกิลานปัจฉัยเภสัชบริหาร” นี่ชัดเลย แล้วก็ยังตรัสต่อไปอีกว่า
“เธอเหมือนอย่างนกที่มีแต่ปีกบินไป ต้องการจะไปที่ไหน เมื่อใด
ก็ไปได้เองทันที”

พุทธพจน์นี้ ถ้าหากว่าอ่านให้จบ จะเห็นชัดถึงความหมาย
ว่า สันโดษคืออะไร และมีความมุ่งหมายอยู่ที่ไหน และถ้าเข้าใจ
อย่างนี้ ก็เห็นทันทีว่าความสันโดษกับความไม่สันโดษมันม่นไป
กันได้ด้วย ความสันโดษนั่นแหละคือเป็นเบื้องต้นของความไม่
สันโดษ หรือเป็นตัวเกื้อหนุนความไม่สันโดษ แต่จะต้องจับให้ถูก

ทีนี้ สันโดษที่เป็นคุณธรรมนั้น คือ สันโดษสำหรับพระ ใน
ปัจฉัยสี่ ถ้าพูดอย่างภาษาญาติโยมชาวบ้านก็คือ สันโดษในวัตถุ
สิ่งที่จะเอามาบริโภคใช้สอย หรืออาจจะพูดว่า วัตถุที่ปรนเปรอ
บำรุงบำเรออำนวยความสะดวกสบายต่างๆ ในแง่ นั้นให้สันโดษ
แต่ที่นี้เมื่อมีความสันโดษแล้ว เรามีความพอใจ รู้จักอ้อมรู้จักพอใน
ด้านวัตถุที่จะมาบำรุงบำเรอปรนเปรอตนเองแล้ว เราก็จะมีเวลา

และมีกำลังแรงงานเหลือที่จะเอาไปใช้ทำกิจหน้าที่ของเรา สิ่งที่เป็นกิจที่เป็นการทำงานนั้นนั่นแหละเป็นพวกกุศลธรรม

พระพุทธเจ้าก่อนที่จะตรัสรู้ เป็นพระโพธิสัตว์ งานของพระองค์ก็คือการทำหน้าที่แสวงหาสัจธรรม จะต้องให้ตรัสรู้ให้ได้ พระพุทธเจ้าไม่ทรงเอาใจใส่เท่าไรว่า พระองค์จะสะดวกสบายเรื่องความเป็นอยู่ นั่นแสดงว่าพระองค์สันโดษในเรื่องวัตถุปัจจัยสี่ แต่ต่อจากนั้นพระองค์ไม่สันโดษแล้ว คือทรงไม่สันโดษในการที่จะบำเพ็ญกุศลธรรมหรือในการที่จะก้าวหน้าในการแสวงหาสัจธรรม

ประจักษ์พยานหลักฐานที่แสดงถึงการที่พระพุทธเจ้าไม่สันโดษอย่างไรนั้นมีมากมาย ตอนแรกที่พระพุทธเจ้าทรงออกบรรพชา เสด็จไปแสวงหาความรู้ก่อน ไปสำนักอาฬารดาบส กาลามโคตร ตามพุทธประวัติว่าอย่างนั้น ไปศึกษาจนกระทั่งจบความรู้อาจารย์ แล้วพระองค์ไม่พอพระทัยในผลสำเร็จนั้น อาจารย์ชวนบอกว่าท่านนี่นะเรียนเก่งมากจบความรู้ของข้าพเจ้าแล้ว ในฐานะที่ท่านมีสติปัญญาดี ขอเชิญมาช่วยกันสั่งสอนอบรมศิษย์ต่อไป

พระพุทธเจ้าไม่ทรงพอพระทัย ไม่อिम ไม่สันโดษด้วยผลสำเร็จนั้น ถือว่ายังไม่บรรลุจุดมุ่งหมายของพระองค์ พระองค์ก็ขอลาจากสำนักอาฬารดาบส กาลามโคตร แล้วก็เสด็จไปสำนักอุททกดาบส รามบุตร ที่มีชื่อเสียง แล้วก็ศึกษาปฏิบัติจนกระทั่งหมดภูมิความรู้ของอาจารย์ เมื่อประสบความสำเร็จนั้นแล้ว อาจารย์ก็ชวนอีกแหละว่า เอละท่านก็ได้ศึกษาจนหมดภูมิของข้าพเจ้าแล้ว ต่อแต่นี้ไป มาร่วมกันเป็นอาจารย์สั่งสอนกุลบุตรรุ่นหลังต่อไปเถิด

พระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงพอพระทัย คือว่า ยังไม่บรรลุป่าหมายที่ตั้งไว้ก็ขอลาจากสำนักนั้นไปอีก แล้วก็ไปทรงหาวิธีการอย่างอื่น ไปบำเพ็ญทุกรกิริยา ไม่เห็นว่าจะประสบความสำเร็จ พระองค์ก็ค้นคว้าต่อไปจนกระทั่งได้เป็นพระพุทธเจ้า แล้วพระองค์ก็มาตรัสว่า เราเห็นคุณค่าของธรรมสองประการ คือ *ความไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย* แล้วก็*บำเพ็ญความเพียรไม่ระย่อ* จึงได้ตรัสรู้ ไม่ระย่อนี่หมายความว่าถ้ามองเห็นจุดหมาย แน่ใจด้วยเหตุผลว่าจะสำเร็จตามนี้ทางนี้ถูกต้อง ทำให้ไม่กลัวตายอย่างที่ว่า เมื่อกี้นี้ว่า ตอนที่ประทับนั่งตั้งพระทัยเลยว่า เอละ...ถ้ายังไม่บรรลุปิณญาณแล้ว แม้เลือดเนื้อจะเหือดแห้งไป เหลือแต่เส้นเอ็น กระดูก พระองค์ก็จะไม่ยอมลุกขึ้น นี่เป็นความเด็ดเดี่ยวของพระทัย นี่เป็นตัวอย่างของความไม่สันโดษเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะมองข้าม

ความไม่สันโดษ

ที่เป็นพระจริยาวัตรของพุทธเจ้า

คุณธรรมคือความไม่สันโดษนี้ ควรจะได้รับการเน้นและยกย่องในหมู่พุทธศาสนิกชนได้มาก แต่ต้องเป็นความไม่สันโดษที่ถูกต้องตามหลักพุทธศาสนา เพราะเป็นพระจริยาวัตรของพระพุทธเจ้าทีเดียว

ทีนี้ ถ้าเรามองความไม่สันโดษเป็นธรรมสำคัญ เราจะเห็นว่าความสันโดษในเรื่องสิ่งบริโภคนั้นจะเอามาบำรุงบำเรอตัวเอง หมายความว่า เอกิจหน้าทีการทำงานวัตถุประสงค์ที่ตั้งมานี้เป็นใหญ่ ส่วนการดำเนินชีวิต การมีปัจจัยสี่อะไรต่างๆ นั้น เป็นเพียง

องค์ประกอบเกื้อกูล การมีปัจจัยสี่ การมีวัตถุอำนวยความสะดวก
นั้น จะต้องมียุทธศาสตร์เพื่อเป็นเครื่องเกื้อหนุนในการที่จะบำเพ็ญ
กิจการหน้าที่ การกระทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเข้าถึงจุดประสงค์ที่เป็น
ประโยชน์ ถ้าอย่างนี้แล้วรับประกันเลย สันโดษ กับ ไม่สันโดษ ความ
สันโดษก็เป็นฐานรองรับแก่ความไม่สันโดษอย่างที่ว่ามาแล้ว และ
ความไม่สันโดษนั้นก็มีความไม่ประมาท

เรื่องความสันโดษที่พูดกัน ที่ว่าเป็นปัญหาหากก็เพราะไม่
ได้พูดให้ชัดว่า สันโดษในเรื่องอะไร? มีเป้าหมายหรือความมุ่ง
หมายอย่างไร? เมื่อเราพยายามอธิบายแต่เพียงความหมายของ
คำ มันก็ยิ่งพร่าออกไป สันโดษที่ตรัสไว้โดยไม่พูดว่าสันโดษในเรื่อง
อะไร ก็มีแต่ในคาถาอย่างที่พูดมาแล้ว เช่น บอกว่า *สนฺตฺถุจฺจึ ปรมั
ณั - ความสันโดษเป็นทรัพย์อย่างยิ่ง*

หรือในมงคลสูตรก็บอกว่า “*สนฺตฺถุจฺจึ จ กตญฺญตฺตา เอตม-
มฺกฺกมฺกตฺตมํ -- ความสันโดษ ความกตัญญู (และอะไรต่างๆ อีก
มากมายในมงคล ๓๘ ความสันโดษก็เป็นมงคลหนึ่งในมงคลเหล่านี้
นั้น) เป็นมงคลอันอุดม*”

ในคาถาอย่างนี้ไม่ได้บอกไว้ชัดเจนว่า ให้สันโดษในเรื่องอะไร
แต่ถ้าเป็นข้อความร้อยแก้วจะบอกชัดทีเดียวว่าสันโดษในเรื่องอะไร นี่
เป็นแง่หนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาธรรมะ คือต้องสะกิดบอกกันไม่ให้
ไข่พูดแต่เรื่องความหมายของธรรมข้อนั้นๆ เท่านั้น แต่จะต้องทำ
ความเข้าใจให้ครบถ้วนทุกแง่ด้วย เช่นในแง่นี้ก็ คือ จะต้องมอง
ความหมาย โดยสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของธรรมะข้อนั้นๆ และ
โดยสัมพันธ์กับธรรมะข้ออื่นๆ ด้วย อย่างความไม่สันโดษนี้ชัดเจน

ว่า จะสัมพันธ์กันกับความเพียรพยายาม เช่นในข้อสองแห่งคุณธรรม
ที่ให้ตรัสรู้นั้น ก็จะตามมาด้วยความเพียรที่ไม่ยอมระย่อทำถอย

ถ้าเราสันโดษผิดก็ตาม ไม่สันโดษผิดก็ตาม ก็จะทำให้เกิดผล
ร้ายขึ้นมาทันที ฉะนั้นต้องจับจุดให้ถูก สันโดษต้องสันโดษในเรื่อง
เครื่องอำนวยความสะดวกทางวัตถุ แต่ต้องไม่สันโดษในกุศลธรรม
ถ้าไปจับสันโดษผิดสันโดษในกุศลธรรมก็หยุดเลย เป็นผลเสียเลย
ทีเดียว มันจะเสียอย่างไร ถ้าพระโศดบันสันโดษในเรื่องกุศลธรรม
พระโศดบันนั้นก็กลายเป็นผู้ประมาทไม่ก้าวหน้า ไม่ต้องได้บรรลุเป็น
สกทาคามี อนาคามี อรหันต์ ต่อไป ไม่ต้องไปแล้ว เป็นโศดบันอยู่
นั่นเอง เรียกว่า เป็นอริยสาวกผู้ประมาท

ทีนี้ ถ้าหากว่าไม่สันโดษอย่างผิดพลาด คือ ไม่สันโดษใน
สิ่งอำนวยความสะดวก มุ่งหาแต่วัตถุบำรุงบำเรอตนเอง เขาเรียก
ว่ามุ่งหาอามิส ถ้าเป็นอย่างนี้แล้วงานก็หยุด งานก็เสีย ใจก็ไม่อยู่
กับงาน เมื่อใจก็ไม่อยู่กับงาน ทำงานก็ไม่ได้ผลดี งานก็ไม่สำเร็จผล
ด้วยดี แล้วดีไม่ดีความไม่สันโดษนี้ ก็สนับสนุนความโลภ เมื่อโลภ
แล้วได้ไม่ทันใจก็ต้องทุจริตอะไรอย่างนี้ เป็นต้น ตัวไม่สันโดษก็นำ
มาซึ่งความทุจริต มันก็เป็นเรื่องของผลร้าย

ในจุดนี้ ก็สรุปแต่เพียงว่า เรื่องสันโดษและไม่สันโดษนี้ไม่
ใช่คุณธรรมที่เราจะเข้าใจเฉพาะตัวลอยๆ แต่จะต้องเข้าใจโดย
สัมพันธ์กับสิ่งที่เป็นเป้าของมันว่า สันโดษในอะไร ไม่สันโดษอะไร
แล้วก็มีความมุ่งหมายอะไร อย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว

ถ้ามีความเข้าใจร่วมกันอย่างนี้แล้ว ก็จะต้องศึกษาให้ลึกลงไป
อีกว่า *ความสันโดษที่ดีและความไม่สันโดษที่ดีนี้ จะต้องมียากฐาน
อีกว่าเกิดจากอะไร ทำอย่างไรจึงจะมีสันโดษที่ดีและไม่สันโดษที่ดี*

ความอยากที่ดี

มีคุณธรรมข้อหนึ่งที่ถือว่าเป็นพื้นฐาน ที่จริงเป็นพื้นฐาน
ของการที่จะก้าวหน้าในคุณธรรมทั้งหมดทีเดียว คุณธรรมข้อนี้
ท่านเรียกว่า “*ฉันทะ*”

ฉันทะตัวนี้เราฟังแล้วคุ้นหู เพราะท่านที่เป็นนักศึกษารธรรม
นี้รู้ทันที ฉันทะเป็นข้อหนึ่งใน*อิทธิบาท ๔* เราแปลกันว่า *ความพอใจ
รักใคร่ในสิ่งนั้น* หมายความว่า ถ้าเรามีงานที่จะต้องทำ เราก็รัก
งานนั้น เรื่องที่เกี่ยวข้องกับฉันทะ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ
เท่านั้น เพราะ *อิทธิบาท* แปลว่า *ทางไปสู่ความสำเร็จหรือคุณธรรม
ที่ทำให้ถึงความสำเร็จ* เป็นเรื่องของการกระทำ จะทำให้สำเร็จต้องมี
ฉันทะ มีความรักความพอใจในสิ่งที่จะทำ แปลงง่าย ๆ ว่า “*มีใจรัก*”
เมื่อมีใจรักแล้ว ก็มาโยงกับความสันโดษและไม่สันโดษ พอเรามีใจ
รักในงานที่ทำ สิ่งที่เป็นวัตถุประสงค์ สิ่งที่ตั้งใจขึ้นมา เราก็จะมีใจ
ฝักใฝ่อยู่กับวัตถุประสงค์ของเรานั้น อยู่กับงานที่จะนำไปสู่วัตถุประสงค์
ประสงค์ เราจะไม่ยอมหยุดถ้าไม่สำเร็จผลตามวัตถุประสงค์ แล้ว
ผลที่เกิดขึ้นในแต่ละขั้นนั้น เรายังถือว่ายังไม่พอ เราจะต้องเดิน
หน้าต่อไป

ในแง่นี้ ก็มีความไม่สันโดษเกิดขึ้น เรียกว่า “*ไม่สันโดษใน
กุศลกรรม*” และเพราะการที่เราเอาใจมาฝักใฝ่ มามุ่งอยู่กับงานที่

เป็นวัตถุประสงค์นี้ เราก็จะเกิดความสันโดษในเรื่องของเครื่อง
อำนวยความสะดวกสบาย เรื่องปรนเปรอต่างๆ คือไม่ค่อยเอาใจ
ใส่ จะเห็นว่าคนที่ตั้งใจทำงานอย่างจริงจังแล้ว ก็ไม่วุ่นวายกับสิ่ง
ปรนเปรอบำรุงบำเรอทั้งหลาย ดังนั้น **ฉันทะนี้เป็นธรรมพื้นฐานที่**
จะนำไปสู่สันโดษ และความไม่สันโดษที่ถูกต้อง

อิทธิบาท ๔: ทางแห่งความสำเร็จ

นอกจากการที่จะมีความไม่สันโดษ และสันโดษที่ถูกต้อง
แล้ว เพราะฉันทะทำให้ใจมาอยู่กับงาน สิ่งที่ทำ สิ่งที่เป็นเป้าหมาย
ทำให้เกิดจิตใจฝักใฝ่อย่างที่ว่ามาเมื่อกี้ เมื่อใจฝักใฝ่ก็ทำงานด้วย
ความแน่วแน่จริงจัง สภาพที่จิตแน่วแน่ออยู่กับสิ่งที่กระทำนั้น เรา
เรียกว่าเป็น **“สมาธิ”**

เพราะฉะนั้น ฉันทะก็นำไปสู่สมาธิ สมาธิในการทำงานเกิด
ได้ด้วยกรรมีฉันทะ เมื่อมีสมาธิและใจก็รักงานนั้น ทำงานด้วยใจ
รัก ใจก็เป็นสุข เพราะฉะนั้น คนที่ทำงานด้วยฉันทะก็มีจิตใจเป็น
สุข ใจเป็นสมาธิ สมาธิก็ทำให้เป็นสุขเพราะจิตใจสงบแน่วแน่ เมื่อ
ทำจิตใจให้เป็นสมาธิแน่วแน่ ตั้งใจจริงจัง ใจรักงานนั้น ตั้งใจทำ
เต็มที่ มีความเพียรพยายาม ผลสำเร็จของงานก็เป็นผลสำเร็จที่ดี
เรียกว่านำไปสู่ **“ความเป็นเลิศ”** ของงานนั้น หมายความว่า งานนั้น
จะสำเร็จผลอย่างดีเลิศ อันนี้ก็เลยพันกันไปหมด เพราะฉะนั้น พระ
พุทธเจ้าจึงตรัสว่า ฉันทะเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่งในอิทธิบาท ๔ คือ
ธรรมที่เป็นเครื่องให้ถึงความสำเร็จ หรือเรียกง่ายๆ ว่า **“ทางแห่ง
ความสำเร็จ”**

เมื่อพูดมาถึงอิทธิบาทแล้ว ก็จะต้องโยงไปถึงคุณธรรมข้ออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เพราะอิทธิบาทมี ๔ ข้อ คือ **ฉันทะ** **วิริยะ** **จิตตะ** **วิมังสา** **ฉันทะ**คือ ข้อที่พูดมาแล้ว **ความพอใจรักใคร่ในสิ่งนั้น** รักงาน รักเป้าหมาย รักจุดหมายที่ตั้งงาม รักวัตถุประสงค์ของงานนั้น

ข้อต่อไปนี้เป็น **วิริยะ** **ความเพียร** **ความพยายาม** **จิตตะ** **ความเอาใจใส่ในสิ่งนั้น** **วิมังสา** **ความไตร่ตรองสอบสวนพิจารณา** หรือถ้าจะพูดให้สั้น ง่าย ๆ ก็บอกว่า **“มีใจรัก หากเพียรทำ เอาจิตฝักใฝ่ ใช้ปัญญาสอบสวน”** นี้เป็นอิทธิบาท ๔

ฉันทะเป็นข้อที่ ๑ ตามปกติถ้ามีฉันทะแล้ว มันก็ช่วยให้เกิดคุณธรรมข้ออื่นในอิทธิบาท ๔ ตามมา มันสัมพันธ์กัน ช่วยเหลือเกื้อหนุนกัน พอมีฉันทะใจรักแล้ว มันก็เกิดความเพียรพยายาม เมื่อมีความเพียรพยายามใจก็ฝักใฝ่จดจ่ออยู่กับสิ่งนั้น มีใจจดจ่อเอาใจใส่แล้ว ก็สามารถจะใช้ปัญญาพิจารณาสอบสวนเรื่องราว นั้น ไตร่ตรองถึงข้อบกพร่อง ข้อที่ควรแก้ไข หาทางทดลองปรับปรุงอะไรต่างๆ เหล่านี้ มันก็ตามกันมา **ฉันทะ** **วิริยะ** **จิตตะ** **วิมังสา** เป็นชุดกันทีเดียว แต่ความจริงนั้นไม่จำเป็นจะต้องตามลำดับนี้ อิทธิบาท ๔ นั้นแต่ละข้อมันก็เป็นใหญ่ในแต่ละตัว พระพุทธเจ้าตรัสว่า อิทธิบาท ๔ แต่ละข้อเป็นตัวทำให้เกิดสมาธิได้ทั้งนั้น ในพระไตรปิฎกจึงมักจะตรัสเรื่องอิทธิบาท ๔ ในแง่ของสมาธิ แล้วจะมีสมาธิตามชื่อของอิทธิบาท ๔ แต่ละข้อ พระพุทธเจ้าตรัสว่า

สมาธิที่อาศัยฉันทะเกิดขึ้น เรียกว่า **“ฉันทสมาธิ”**

สมาธิที่อาศัยวิริยะเกิดขึ้น เรียกว่า **“วิริยสมาธิ”**

สมาธิที่อาศัยจิตตะ ความเอาใจฝักใฝ่เกิดขึ้น เรียกว่า
“จิตตสมาธิ”

และสมาธิที่อาศัยวิมังสาเกิดขึ้น เรียกว่า “วิมังสาสมาธิ”

ตกลงมีสมาธิ ๔ แบบ อันนี้อาจจะเป็นคำที่แปลก ที่จริง
พระไตรปิฎก มีคำตรัสถึงเรื่องสมาธิตามหลักอิทธิบาทนี้บ่อยๆ

การสร้างสมาธิโดยเอาหลักอิทธิบาทมาใช้นี้เราจะเห็นว่า
มันช่วยให้ได้ผลดี แล้วไม่จำเป็นจะต้องเป็นไปตามลำดับที่ว่า คือ
แต่ละข้อนี้ทำให้เกิดสมาธิได้ทั้งนั้น แล้วมันจะสัมพันธ์กับนิสัยของ
คน สมาธิในแบบอิทธิบาทนี้มันเกี่ยวเนื่องแก่การทำงานมาก สำหรับ
ข้อต้นๆนั้นได้พูดมาแล้วว่า เมื่อมีใจรักแล้วเราก็เกิดความแน่วแน่
เกิดสมาธิในการทำงาน อันนี้เป็นเรื่องแน่นอน

แต่ทีนี้สำหรับคนบางคน ถ้าเราต้องการที่จะนำหรือกระตุ้น
ให้เกิดสมาธิ ลักษณะจิตใจของเขาเหมาะแก่การกระตุ้นวิธีะมาก
กว่า วิธีะนี้มาจากคำว่า *วีระ* ตามหลักภาษา *วีระกับภาวะ* รวมกัน
แล้วก็*เป็นวิธีะ* แปลว่า *วีรภาวะ ภาวะของผู้แก้แค้น* วิธีะที่แปล
ว่า *ความเพียรพยายาม* นี้แปลตามศัพท์ว่า *ความเป็นผู้แก้แค้น*
แก้แค้น คือ ใจสู้ ไม่ยอมท้อ ถ้าเห็นอะไรเป็นอุปสรรคหรืองานที่
มาอยู่ข้างหน้าแล้วจะต้องเอาชนะทำให้สำเร็จ คนที่มีลักษณะ
อย่างนี้ จะทำอะไรต้องให้มีลักษณะทำทลาย ถ้าอะไรเป็นเรื่องทำ
ทลายแล้วใจสู้จะทำให้ได้ คนที่มีลักษณะอย่างนี้ ท่านว่าให้ปลูกฝัง
สมาธิด้วยวิธีะ คือสร้าง *วิธีสมาธิ* ถ้าเราใช้จิตวิทย์ก็หมาย
ความว่า คนลักษณะนี้จะต้องทำงานให้เป็นเรื่องที่ทำทลาย ถ้า
ทำงานหรือสิ่งที่เรียนให้เป็นเรื่องที่ทำทลายแล้ว คนแบบนี้จะสู้และ

จะพยายามทำให้สำเร็จ แล้วสมาธิที่เป็นตัวแกนในทำงานสำเร็จจะตามมา

คนบางคนเป็นคนแบบมีจิตตะ ลักษณะเป็นคนเอาใจจดจ่อ ถ้ามีอะไรที่เข้าเกี่ยวข้องกับตัวเขา เรียกว่าเป็นเรื่องของเขาแล้วเอาใจจดจ่อไม่ทอดทิ้ง อย่างนี้เป็นลักษณะของคนมีความรับผิดชอบ คนแบบนี้ ถ้าทำให้เรื่องนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวเขา อยู่ในความรับผิดชอบ เป็นเรื่องของเขาขึ้นมาแล้วเขาจะทำ เรียกว่าสร้างสมาธิด้วยวิธีของจิตตอิทธิบาท ข้อที่ ๓

คนอีกพวกหนึ่งเป็นพวกชอบสงสัย ชอบค้นคว้า ชอบทดลอง ถ้าทำอะไรให้เขาเกิดความรู้สึกสงสัย อยากรู้ อยากเข้าใจ ขึ้นมาละก็พวกนี้เอา เพราะฉะนั้น ถ้ารู้จิตวิทยาดีในแบบนี้ ก็หมายความว่าทำเรื่องนั้นให้เป็นเรื่องที่น่าค้นหา น่าศึกษา น่าสงสัย น่าทดลอง พออยากลองครวญครั้นนั้นเขาจริงๆ ไม่ทิ้ง ไม่ไปไหน วุ่นอยู่นั่นเอง พยายามทำให้ได้ให้สำเร็จ

อิทธิบาทแต่ละข้อนี้เป็นวิธีสร้างสมาธิทั้งนั้น เป็นทางนำไปสู่ความสำเร็จ ไม่จำเป็นจะต้องเริ่มที่ข้อใดตายตัว ตามปกติมันเริ่มที่ฉันทะมาก ถ้าเริ่มตัวหนึ่งแล้ว ตัวอื่นจะมาหนุนทันที เพราะฉะนั้น ถ้าคนมีนิสัยใจรักชอบอะไรแล้วก็ทำละก็ คนนั้นก็ต้องอยู่ในแง่ฉันทะ คนไหนชอบสิ่งที่ทำทาก็ต้องทำงานให้เป็นเรื่องทำท่าย จึงจะเอาจริง ใจสู้ คนไหนมีลักษณะเป็นคนมีความใฝ่ใจรับผิดชอบ เรื่องของตัวเองเกี่ยวข้องจึงทำ ก็ใช้วิธีจิตตะ ส่วนคนที่ชอบทดลองค้นคว้า ก็ทำงานให้เป็นเรื่องที่น่าอยากรู้อยากเห็น อยากเข้าใจ น่าสงสัยสอบสวนไป มันก็จะได้งานขึ้นมา คือว่าทุกอย่างจะนำไปสู่

การเกิดสมาธิ เมื่อเกิดสมาธิแล้วเขาจะทำงานด้วยความพอใจ มีความสุข เมื่อทำด้วยความตั้งใจจริง ทำด้วยสมาธิ งานนั้นก็สำเร็จอย่างดี

หลักอิทธิบาท ๔ นี้ เป็นธรรมสำคัญที่เราอาจจะต้องมาขยายวิธีการ คือ จากหลักใหญ่ๆ นี้ น่าจะมีการเอาไปขยายรายละเอียดของวิธีการได้ในแต่ละข้อ เช่นว่า ในแง่*ฉันทะ* จะทำอย่างไร มีเทคนิคอะไรบ้างที่จะทำให้คนรักงาน หรือทำให้งานนั้นหรือเรื่องที่เป็นหน้าที่นั้นเป็นเรื่องที่คนชอบ เพราะจะมีคนพวกหนึ่งที่ว่ารักชอบละก็ทำ ทีนี้ มีคนอีกพวกหนึ่งที่ต้องใช้ธรรมข้อที่ ๒ คือจะต้องสร้างเทคนิคกันขึ้นมาว่า ทำอย่างไรจะให้งานหรือหน้าที่นั้นเป็นเรื่องทำทนาย แล้วคนพวกนี้ก็จะมาทำ อย่างที่ ๓ ก็ทำให้รู้สึกเกี่ยวข้องเป็นเรื่องของเขา อันที่ ๔ ก็ทำให้เกิดความรู้สึกอยากทดลอง

นี่เป็นวิธีการในพุทธศาสนา ซึ่งเป็นหลักใหญ่ๆ แต่ในแง่เทคนิคนี้เรายังไม่ค่อยได้มีการนำเอามาขยาย ถ้าขยายอาจจะเป็นวิธีการที่น่าศึกษาทีเดียว เอามาเรียนเป็นวิชาการกันได้สำหรับเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน แต่จุดแรกที่ย้ำนี้ โยงกลับไปทีเก่า คือเรื่อง*ฉันทะ* จึงจะขอผ่านเรื่องอิทธิบาทนี้กลับมาสู่ข้อต้นในชุดของมัน คือ *ฉันทะ* อีกครั้งหนึ่ง

ฉันทะทำให้ขยัน ตัณหาทำให้ขี้เกียจ

ทีนี้ จะขอพูดเรื่อง*ฉันทะ*อย่างเดียว *ฉันทะ*นี้เป็นเรื่องที่เราจะต้องศึกษาอีก ที่พูดมาเมื่อกี้ว่า *ฉันทะ* แปลว่า *ความชอบ*

ความพอใจ ความรัก หรือความมีใจรัก แต่ความจริงฉันตระนั้นมันมี ๒ แบบ

ฉันตระแบบที่เราว่ากันมาเมื่อกี้ี้ ในบางโอกาสจะต้องเรียกชื่อให้เต็มว่า “*ธรรมฉันตระ*” แปลว่า *ฉันตระในธรรม* ธรรมคืออะไร? ธรรมะนี้ให้ความหมายกันได้เยอะเยาะ แต่ในที่นี้เอาเพียง ๒ อย่าง ธรรมะแง่หนึ่งแปลว่า *ความจริง* แ่งที่สองแปลว่า *ความดีงาม* พอแปลได้ ๒ ความหมาย นี้ก็จะโยงกับเรื่องเกี่ยวข้องในที่นี้ สำหรับ ธรรมะที่แปลว่าความจริงนั้น *ความจริงคือสิ่งที่พึงรู้* แล้วที่นี้ความดีงาม *ความดีงามคืออะไร* *ความดีงามคือสิ่งที่พึงกระทำหรือพึงทำ* ให้เกิดให้มีเป็นจริงขึ้นมา

พอบอกว่า *ธรรมฉันตระ* ฉันตระในธรรม ความหมายที่ ๑ คือ *ฉันตระในความจริง* ฉันตระในสิ่งที่พึงรู้ ฉันตระในแง่นี้ก็แปลว่า *อยากในความรูู้* คือใฝ่รู้ เพราะฉะนั้น ฉันตระแง่ที่ ๑ ก็ใฝ่รู้ คนมีฉันตระแง่ที่ ๑ คือมีความใฝ่รู้ อยากจะรู้ อยากจะศึกษาให้เข้าใจความจริง ว่า อันนี้นั้นเป็นอย่างไร เหมือนอย่างพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ก็เพราะมี ธรรมฉันตระนี้ ต้องการรู้ต้องการเข้าถึงความจริง เพราะฉะนั้นจึงต้องชวนขยายให้เกิดความรู้ให้ได้

ในแง่ที่ ๒ ที่ว่า *ฉันตระในความดีงามที่พึงทำ* ให้เกิดให้มีเป็นจริงขึ้น ก็คือ *ฉันตระในการกระทำ* *ความอยากทำ* หรือ *ใฝ่ทำ* อันนี้คือตัวที่ทานเรียกว่า “*กัตตุกัมยตาฉันตระ*” เป็นฉันตระสำคัญ เป็นรากฐานของความก้าวหน้า

เป็นอันว่า *ฉันตระชื่อเต็มว่า ธรรมฉันตระ* คือใฝ่รู้และใฝ่ทำ หรืออยากรู้ และอยากทำ หรืออยากศึกษา และอยากสร้างสวรรค์

อันนี้แหละเป็นตัวหลักสำคัญ พระพุทธเจ้าเรียกธรรมฉันทะนี้เต็มทีที่
ว่า “กุศลธรรมฉันทะ” แต่บางที่เราจะเรียกศัพท์ให้เต็มที มันยืดยาว
เกินไป ก็เลยตัดกันว่า ธรรมฉันทะ หรือบางท่านก็ตัดเอาตัวหน้า
“ธรรม” เอาออก เรียกว่า “กุศลฉันทะ” แต่เรียกอย่างไรก็ตาม ก็ให้รู้
ว่ามันเป็นความหมายนี้ แต่บางที่เราเรียกกันสั้นๆ ว่า ฉันทะเท่านั้น
โดยหมายถึงฉันทะที่ต้องการที่พูดมาแล้ว เป็นอันว่าเป็นเรื่องของ
ความ “ใฝ่รู้” และ “ใฝ่ทำ”

ยังมีฉันทะอีกอย่างหนึ่ง ได้ยินกันบ่อยในนิวรรต ๕ ข้อ ๑
ว่า “กามฉันทะ ฉันทะในกาม” ในสิ่งที่อยากได้ คือใจคิดคำนึงแต่ว่า
อยากได้นั่น อยากได้นี้ อยากได้รูป รส กลิ่น เสียง โภกฐิ์พระ
ธรรมารมณีนที่น่าพอใจทั้งหลาย ใจไปอยู่กับสิ่งที่ต้องการ อยากได้นั้น
อยากนี่ และไม่เป็นสมาธิ เรียกว่าง่าย ๆ ก็คือ อยากได้อามิส นี้เรียก
ว่ากามฉันทะ ตกลงว่าฉันทะมี ๒ อย่าง กามฉันทะ กับธรรมฉันทะ
ถ้าเป็นกามฉันทะ แล้วก็เป็นเรื่องของโลกะ เป็นเรื่องของตัณหา ที่
จริงมันเป็นไวพจน์ของตัณหานั่นเองแหละ ตัณหาที่เป็นกามฉันทะ
นี่คือตัวปฏิบัติกิจของธรรมฉันทะ หรือฉันทะที่เราต้องการ

ตอนนี้ก็มาถึงการแยกระหว่างฉันทะที่เป็นธรรมฉันทะ กับ
ฉันทะที่เป็นกามฉันทะ หรือเป็นตัณหา ซึ่งเราจะต้องแยกให้ถูก ถ้า
มีกามฉันทะก็มุ่งไปในทางของตัณหา มุ่งหาสิ่งบำรุงบำเรอวัตถุ
อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตัณหานี้นำไปสู่ความเกียจคร้าน ไม่ได้
ทำให้เกิดความสำเร็จ หลายท่านบอกว่า เราจะต้องไม่สิ้นโดย
สิ้นโดยแล้วทำให้งอมืองอเท้า บ้านเมืองพัฒนาไม่ได้ ต้องส่งเสริม
ให้คนเกิดตัณหา อยากได้นั่นได้นี้แล้วจะได้มีความพยายามสร้าง

โน่นสร้างนี้ จะได้พัฒนา ในที่นี้ขอบอกว่า ถ้าทำให้คนมีต้นทุนแล้ว คนจะขี้เกียจ มันตรงข้าม

ทำไมจึงว่าอย่างนั้น? ต้นทุนทำให้ขี้เกียจ เพราะเขาไม่ได้อยากได้งาน ไม่ได้อยากได้ผลสำเร็จของงาน เมื่อเราจะให้คนทำงาน เราต้องทำให้เขารักงาน รักความมุ่งหมายของงาน รักวัตถุประสงค์ของงาน ถ้าคนรักงาน รักความมุ่งหมายของงาน เราเรียกว่า มีฉันทะ

แต่ที่นี้ เราบอกว่าให้เขาอยากได้วัตถุ ได้เงินอะไรอย่างนี้ เราเรียกว่าเร้าต้นทุน ถ้าหากให้เขาอยากได้เงิน ได้วัตถุปรนเปรอนี้ เขาไม่ได้อยากได้ผลสำเร็จของงาน ไม่ได้รักงาน ถ้าเป็นไปได้เขาจะไม่ทำงาน เพราะเขาอยากจะได้เงิน อยากจะได้วัตถุเท่านั้น เพราะฉะนั้นพวกนี้จะหาทางลัดว่าทำอย่างไรจะได้วัตถุ ได้เงินโดยไม่ต้องทำงาน แล้วเราก็จะสร้างเครื่องบีบบังคับ สร้างระบบการควบคุมเพื่อเป็นเงื่อนไขให้เขาต้องทำงานจึงจะได้วัตถุ ได้ผลประโยชน์ ได้เงินที่เขาต้องการ ไซ้ไหม? อันนี้คือระบบของความยุ่งยาก จะต้องป้องกันความทุจริตกันเต็มที่

ถ้าหากว่าเขาหลีกเลี่ยงได้ไม่ต้องทำงาน พวกมีต้นทุนนี้จะหาทางเอาวิธีลัด ถ้าทุจริตได้ก็ทุจริต พวกนี้ถ้าหากว่าไม่ต้องทำงานได้ก็ดี ก็เลยขี้เกียจ เพราะฉะนั้นต้นหากก็ส่งเสริมให้คนขี้เกียจ ถ้าต้นทุนมากขึ้นอีกก็ขี้เกียจ บวกสุรกายาเสพติดการพนัน ดังนั้นจึงบอกได้ว่า ต้นทุนเป็นธรรมที่ส่งเสริมความขี้เกียจ และส่งเสริมความทุจริต ไม่ได้ช่วยให้เกิดความดีงาม ความขยันหมั่นเพียร หรือการพัฒนาอะไรเลย

แต่มีอยู่บ้างที่พระอานนท์เคยกล่าวว่า บางทีต้องใช้เทคนิคเหมือนกัน บอกว่า**อาศัยตัณหาละตัณหา** หมายความว่า บางครั้งเราต้องเอาตัณหาเป็นเครื่องมือ เพราะว่าคนบางคนทำให้เกิดฉันทะนี้ยากเหลือเกิน ต้องไปกระตุ้นตัณหาก่อน ให้อยากได้ผลประโยชน์ อยากรได้วัตถุ เสร็จแล้วจึงเอาตัณหาความอยากได้วัตถุหรือความโลภนั้นมาเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดฉันทะความรักงานอีกทีหนึ่ง ในกรณีที่ใช้เป็นเทคนิคนี้ท่านยอม แต่ว่าตัณหาระวังที่สุด เพราะจะไม่ค่อยสำเร็จตามนั้น เพราะไปยั่วให้เกิดความโลภตัณหาในวัตถุแล้ว ใจมันแล่นไปทางนั้น ก็อยากได้วัตถุ ไม่รักงานความสำเร็จของงานก็จะไม่ได้ ก็จะได้แต่ในทางเกียจคร้านทุจริต ความอยากได้ทางลัดก็เป็นปัญหาในการพัฒนาปัจจุบันนี้

ฉะนั้น เห็นว่าเราจะต้องทำให้คนมีฉันทะให้ได้ ต้องทำฉันทะให้นำไปสู่ความไม่สันโดษในกุศลธรรมทั้งหลาย ต้องให้รักสิ่งที่ดีงาม เช่นว่า ในชุมชนของเรา อะไรเป็นเป้าหมาย ได้แก่ ความสงบ ความอยู่ดี ความเรียบร้อย ความสามัคคี ความสะอาด สุขภาพ ความปลอดภัย อะไรต่างๆ ที่เป็นสิ่งดีงาม สร้างความเข้าใจให้คนเกิดฉันทะขึ้นมาแล้วการพัฒนา ก็จะสำเร็จได้ แต่ถ้าไปเร่งตัณหาในทางที่ว่า เรามาพัฒนากัน เราจะได้มีของนั้นของนี้ มีวัตถุปรนเปรอ มีโทรทัศน์ มีมอเตอร์ไซด์ มีอะไรต่ออะไร เอาแต่เรื่องที่เป็นวัตถุบำรุงบำเรอสำหรับแต่ละคนซึ่งเป็นเรื่องส่งเสริมความเห็นแก่ตัวนี้ เห็นว่าพัฒนาอย่างนี้ล้มเหลวจะเกิดปัญหาขึ้นมากมาย

เพราะฉะนั้น จุดเฝ้าของสองอันนี้ต่างกัน คือ จุดเฝ้าของฉันทะกับตัณหา ในการพัฒนาจะต้องเลือกเป้าหมายหนึ่ง คือเป้า

หมายสำหรับฉันนะ ได้แก่ สิ่งดีงามทั้งหลายที่คนในชุมชนนั้นจะพึงตั้งเป็นวัตถุประสงค์ แล้วเอาอันนั้นแหละช่วยๆ ไร่ฉันนะให้เกิดขึ้น

เป้าหมายแบบที่สองคือ ตัณหาซึ่งเป็นเรื่องของความอยาก ได้ส่วนตัวของแต่ละคนที่ยากจะได้วัตถุมาปรนเปรอตัวเอง ซึ่งจะไม่มีการสำเร็จผลได้ดี จะเกิดปัญหาการเบียดเบียนกัน เกิดการเอาเปรียบกันอะไรต่างๆ นี่ ปัญหาทั้งหลายจะตามมา ดังนั้น ถ้าหากว่าจะเร้าตัณหาต้องเร้าในทางที่เป็นตัวกระตุ้นฉันนะอีกทีหนึ่ง แต่ว่าผู้ดำเนินการกระตุ้นเร้าจะต้องวางวัตถุประสงค์ของตนเองไว้ให้ดีทีเดียว แล้วก็ดำเนินการโดยเข้าใจกลวิธีเทคนิคต่างๆ

ที่ผ่านมาฉันขอบอกว่าเรามองกันแต่เพียงตัณหากับละตัณหา เราไม่ได้มองเรื่องฉันนะเลย คือ ไปมองตัวบวกแต่ตัณหา แล้วว่าถ้าไม่เอาตัณหาก็ลบเท่านั้น แทนที่ว่ามันมีตัวบวก ๒ ด้าน บวกฝ่ายอกุศล กับ บวกฝ่ายกุศล บวกฝ่ายอกุศลก็ตัณหา บวกฝ่ายดีก็ฉันนะ แทนที่เราจะบอกว่าไม่เอาตัณหาเอาฉันนะ เรากลับบอกว่า ไม่ได้หรอกถ้าละตัณหาเสียแล้ว คนจะไม่มีกำลังทำงาน ต้องเร้าตัณหาเอาไว้ ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็ว่า ตัณหาทำให้ยุ่ง ต้องให้ละตัณหาไม่ให้ออยากได้ เลยเถียงกันอยู่นั้น ไม่ไปไหนเลย

เพราะฉะนั้น ขอตั้งเป็นข้อสังเกตสำหรับแยกอย่างง่ายๆ อย่างที่พูดแล้วว่า ฉันนะมีความรักงานแล้วก็รักสิ่งดีงามที่เป็นวัตถุประสงค์ของงานนั้น ส่วนตัณหารักอาภิส รักผลประโยชน์ตอบแทน

อันนี้จะแสดงออก เช่น เวลาประสบพบเห็นอะไร คนที่เห็นอะไรที่แปลกตา ที่สวยงามดี นี่อยากจะได้อยากจะทำเอา อันนั้นเป็นความอยากแบบตัณหา แต่คนที่เห็นด้วยฉันนะนี้ เวลาเห็น

อะไรที่แปลกที่ตึงงามที่ใหม่ที่น่าทึ่งจะเกิดความรู้สึกแปลกใจว่า เอ๊ะ...ของนั้นมาได้อย่างไร สำเร็จได้อย่างไร แล้วอาจมีความรู้สึก ว่า ทำอย่างไรเราถึงจะทำได้อย่างนั้น ความรู้สึกนี้จะเกิดขึ้นแต่ เด็กๆ ที่เดียว แล้วก็อยู่ที่การปลูกฝังของผู้ใหญ่ด้วย เด็กไปเห็น อะไรที่สวยงามแปลกตาเนี่ย เพียงแต่ว่าอยากจะได้ เอาสิ่งนั้นมา ถ้า เราปลูกฝังในแนวนี้มันจะเป็นการเสริมต้นเหตุ เรียกว่า เสริมกาม- ฉันทะ แต่เด็กบางคนเราจะเห็นได้ว่า พอเห็นอะไรแปลกที่น่าทึ่งนี้ แกนึกในแง่ความเป็นมาเป็นไป สงสัยในทางเหตุปัจจัยเลย ว่าสิ่งนี้ มันเกิดขึ้นมาอย่างไร มันทำได้อย่างไร บางคนจะนึกว่าทำอย่างไร เราถึงจะทำได้อย่างนี้ ความรู้สึกอย่างนี้ช่วยลดความรู้สึกอยากได้ อยากเอาลงไป เป็นฉันทะ ทำให้คิดสร้างสรรค์

ธรรมดาปลูกชนแล้ว มันก็ต้องมีความอยากได้อยากเอาบ้าง แต่สำหรับปลูกชนที่เป็น*กัลยาณ* ก็ควรจะมีฉันทะด้วย คือนอกจาก อยากได้อยากเอาเนี่ย มันจะมีความทึ่ง อยากจะรู้ว่า นี่มันสำเร็จมา ได้อย่างไร ทำได้อย่างไร

แต่สำหรับเด็กนี้ สำคัญมากที่จะปลูกฝังนิสัยที่จะพัฒนา อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นนิสัยสำหรับเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ต่อไปด้วย คือว่า ผู้ใหญ่จะต้องกระตุ้นตัวฉันทะขึ้นมา ไม่ใช่กระตุ้น ต้นเหตุ ถ้าเราเข้าใจเทคนิคนี้ตามแนวพุทธศาสนาแล้ว การปลูกฝัง อบรมเด็กก็อาจจะเปลี่ยนไป แทนที่จะคอยส่งเสริมว่า ถ้าเด็กเห็น อะไรอยากได้ ผู้ใหญ่ก็จะคอยเอาให้ตามที่แกต้องการ ทีนี้ควรจะ ไม่ใช่อย่างนั้นแล้ว อาจจะชี้แนะแกให้เกิดความสงสัย เกิดความใฝ่ รู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร เกิดขึ้นมาได้อย่างไร

ทำให้แกอยากจะทำใจเรื่องนั้น อยากทำได้ แล้วนิสัยแบบ
ฉันทะจะตามมา

สันโดษที่ถูกต้องมีธรรมฉันทะ

ขอสรุปว่า ฉันทะที่ถูกต้องนี่ก็คือ *ธรรมฉันทะที่จะไป
สัมพันธ์กับความสันโดษ* ทำให้เกิดความสันโดษที่ถูกต้อง แล้วก็ทำ
ให้เกิดความไม่สันโดษที่ถูกต้องด้วย แล้วก็ทำให้เกิดวิริยะ—
ความเพียร จิตตะ—ความเอาใจใส่การทำงาน วิมังสา—ความคิด
พิจารณาไตร่ตรองสอบสวน เกิดสมาธิแล้วก็เกิดปัญญาความรู้
ความเข้าใจจริง แล้วก็นำไปสู่แม้แต่จุดมุ่งหมายของพระพุทธ
ศาสนา ที่ว่าเป็น*วิมุตติ—ความหลุดพ้น* แต่ถ้าในทางตรงข้ามไปเร็ว
ความอยากที่ผิด ไม่ใช่อยากแบบฉันทะ ก็อยากแบบตัณหา เมื่อ
อยากแบบตัณหาจะมีความสันโดษที่ผิดพลาด คือ สันโดษในกุศล
ธรรมในการทำงานเสียแล้ว งานแค่นี้พอแล้ว ไม่เอาแล้ว วัตถุประสงค์
ของงานสำเร็จแค่นี้พอแล้ว ไม่เอาแล้วกลายเป็นประมาท แต่จะไป
เสริมความไม่สันโดษที่ผิดอีก คือ จะไปไม่สันโดษในเรื่องของสิ่ง
ปรนเปรอต่างๆ หาวัตถุมามีสมาธิมาบำรุงบำเรอตัวเอง ก็คือเกิดความ
โลภ แล้วเกียจคร้านไม่อยากทำงาน หาทางลัด เมื่อเกิดหาทางลัด
ก็เลยต้องทุจริต เมื่อทุจริตก็เกิดปัญหาขึ้นทั้งส่วนตนและสังคม

เพราะฉะนั้น จึงมีวิถีทางอยู่ ๒ ทาง *วิถีทางหนึ่งนำไปสู่
ความไม่มีประสิทธิภาพในการทำงาน คือวิธีการของตัณหา และ
อีกวิถีทางหนึ่งนำไปสู่ประสิทธิภาพในการทำงาน ก็คือ ฉันทะ และ
มีข้อโยงกันอยู่ที่ว่าสำหรับปุถุชนนั้น มันมีตัณหาอยู่เป็นธรรมดา*

เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่ามีต้นเหตุแล้ว ให้หากลวิธีที่จะทำให้ต้นเหตุ นั้นเป็นปัจจัยกระตุ้นฉันทะต่อไป แล้วฉันทะนั้นจะนำไปสู่การทำงานด้วยใจรัก มีความสุข มีสมาธิ และนำไปสู่ความเป็นเลิศของงานนั้น หรือทำให้งานสำเร็จผลอย่างดีเลิศ แล้วก็นำไปสู่ประโยชน์สุขทั้งส่วนตน และสังคมประเทศชาติ

นี่คือเรื่องประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งเป็นเพียงแง่หนึ่ง ยังไม่ใช่ตัวประสิทธิภาพเอง แต่เป็นฐานของความมีประสิทธิภาพ ว่าที่จริงการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานมีหลายแง่ คือ หลักธรรมที่จะเสริมประสิทธิภาพนี้มีหลายอย่าง วันนี้ก็เลือกมาพูดแง่หนึ่ง ซึ่งเห็นว่าเป็นแง่สำคัญ ถ้าเรามีฉันทะมีความไม่สิ้นใจในกุศลธรรมนี้ เรามีฐานที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการทำงานของบุคคล แล้วก็ทำให้เกิดการพัฒนาประเทศชาติที่ถูกต้องได้อย่างแน่นอน

หมายเหตุ บรรยายแก่ชมรมส่งเสริมสมรรถภาพจิต สำนักงาน ก.พ. ณ ห้องประชุม ๑ สำนักงาน ก.พ. เมื่อวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๒๕ ตีพิมพ์ครั้งแรกใน วารสารข้าราชการ ปีที่ ๒๘ ฉบับที่ ๑-๒ ม.ค. และ ก.พ. ๒๕๒๖ ครั้งที่ ๒ มุทิตาสักการะในวโรกาสพระสังฆาธิการรับพระราชทานสมณศักดิ์ ณ มหามณฑลสมัยพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๓๐